

خرید ارزشمند

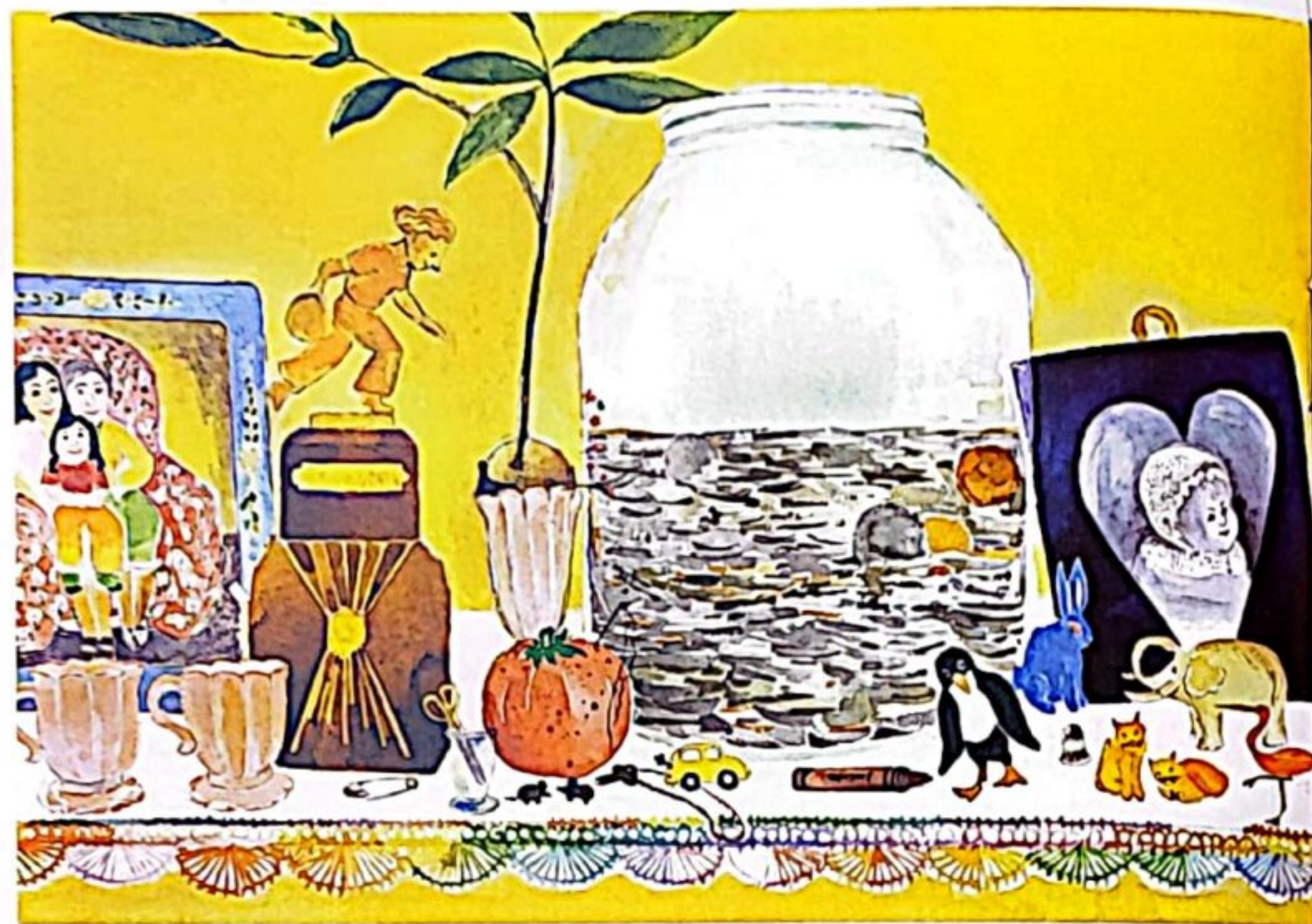

یک روز تعطیل، من و مامان روی مبل نشسته بودیم. من سعی می‌کردم درباره‌ی تولدم که فقط سه روز تا آن مانده بود با مامان حرف بزنم، ولی او اصلاً به من گوش نمی‌داد. مامان روزهای تعطیل که سرکارش در رستوران نیلگون نمی‌رفت، دوست داشت فقط روی مبل بنشیند و روزنامه‌اش را بخواند. برای همین اصلاً به حرف‌های من توجه نمی‌کرد. من هم مجبور شدم آن قدر پاهایش را غلغلک بدهم که روزنامه‌اش را کنار بگذارد و از روی مبل بلند شود. بعد هم دورتادور خانه دنبالم دوید تا من را بگیرد.

روی مبل جدیدمان حالا یک لکه‌ی کاکائو هست. البته مبل، دیگر مثل روزهای اول نو نیست، اما من، مامان و مامان بزرگ هنوز هم دوست داریم سه‌تایی خودمان را توی مبل جا کنیم. درست مثل اولین روزی که مبل را خریدیم و به خانه آوردیم و سه نفری روی آن نشستیم. همان موقع بود که خاله آیدا، که طبقه‌ی بالا زندگی می‌کند، این عکس را از ما گرفت. ما این عکس را روی طاقچه کنار شیشه‌ی پول و عکسی از یک ماهگی من گذاشتیم.

بعد نگاهی به سکه‌های توی شیشه‌ی پول انداختیم. فقط نصفش پر شده بود. اما یک بار من و مامان و مامان بزرگ آن قدر پول جمع کرده بودیم که شیشه تا سرش پر شده بود. همان موقع رفتیم و آن مبل را برای مامان خریدیم. حتی بعد از آنکه پول مبل را دادیم، باز هم مقداری پول برایمان ماند. حالا ما هر جمعه وقتی مامان انعام هایش را به خانه می‌آورد، آنها را توی شیشه‌ی پول می‌ریزیم. من هم وقتی در رستوران به مامانم کمک می‌کردم، سکه‌هایم را توی شیشه می‌انداختم. مامان بزرگ هم هر وقت سکه‌ی اضافی داشت آن را توی شیشه می‌انداخت. از مامان پرسیدم: «مامان این بار قرار است با سکه‌ها چی بخریم؟»

۷

مامان من را گرفت، بلندم کرد و جلوی آینه نگه داشت. مامان شکلک درمی‌آورد و با صدایی کلفت می‌گفت، «آن بچه‌ای که نمی‌گذارد مامانش از تعطیلی آخر هفته لذت ببرد، کیه؟» من هم ادای هیولا درآوردم. بعد آن قدر توی آینه شکلک درآوردم و خندیدیم که چشم‌هایمان پر از اشک شد. آخر سر مامان محکم بغلم کرد و گفت: «کنار تو بودن از روزنامه خواندن خیلی بهتر است.»

۶

و گفت: «چرا روزا را برای خرید به مرکز شهر نمی‌بری؟ هر چیزی که بخری از طرف من هم هست.» من گفتم: «همین طور از طرف خاله آیدا و عمو سندی؛ چون آنها هم وقتی حقوق می‌گیرند، مقداری پول توی این شیشه می‌ریزند.» من و مامان سریع لباس پوشیدیم و مامان بزرگ هم سکه‌ها را برداشت و به اندازه‌ی آنها به مامان اسکناس داد. همان طور که از خانه بیرون می‌رفتیم، او پشت سر ما با صدای بلندی گفت: «روزا، حتماً یک چیز خیلی خوب می‌خری.»

مامان شیشه‌ی پول را از روی طاقچه برداشت و آن را روی مبل انداخت، من را هم روی صندلی نشاند و مامان بزرگ را هم صدا زد و به او گفت: «مامان، سه روز دیگر تولد روزاست. مبل‌ی که دفعه‌ی قبل خریدیم بیشتر برای من و شما بود. فکر نمی‌کنی این بار نوبت روزاست که با پول‌های توی شیشه یک چیز خاص بخرد؟» مامان بزرگ از این فکر خیلی خوشش آمد.

نیستم. درست است که من آنها را می خواستم اما آن اسکیت ها
 واقعاً چیزی نبودند که بخواهم به خاطرشان شیشه ی پول را خالی
 کنم با اینکه می توانستم با اسکیت های سفیدی که چرخ های نارنجی
 داشتند در خیابان مسابقه بدهم و بازی کنم.
 بنابراین بدون اینکه چیزی بخریم از مغازه بیرون آمدیم.

من می دانستم که چه چیزی واقعاً برایم خوب است. برای همین
 یک راست به اسکیت فروشی رفتیم. چند جفت اسکیت پوشیدم و
 با آنها در مغازه بالا و پایین رفتیم. دوستانم لیورا، جنی و می، همگی
 اسکیت نو داشتند و من هم خیلی دلم می خواست یکی داشته باشم.
 خودم را تصور می کردم که اسکیت به پا کرده ام و در حیاط مدرسه، با
 صدای رادیوی لیورا می چرخم و می چرخم. بعد درست وقتی که آقای
 فروشنده می خواست جعبه ی اسکیت را ببندد و ما هم داشتیم پولش
 را می دادیم، احساس کردم که از خرید آن اسکیت ها خیلی مطمئن

ضربدري.» ولي دقيقاً وقتى فروشنده‌ها در حال بسته‌بندى لباس‌ها و كفش‌ها بودند و مى‌خواستيم پولشان را بدهيم، دوباره احساس كردم كه از خريدن لباس‌ها مطمئن نيستم؛ يعنى آنها را مى‌خواستم ولي به نظرم آن كفش‌ها و لباس خال‌خالى جديد حتى با كت مخصوصش، هديه‌هاى خاصى نبودند كه بخواهم تمام پول‌هاى توى شيشه را برايشان خرج كنم. پس بدون اينكه چيزى بخريم از مركز خريد بيرون آمديم.

آن طرف خيابان يك مركز خريد بود. من، مامان را از بين در چرخان فروشگاه هل دادم و با پله برقى به طبقه‌ى لباس‌هاى کودکان رفتيم. من چند تا پيراهن و كت نيم‌تنه پوشيدم، همين طور چند كفش و حتى چند كلاه را امتحان كردم و خودم را در آينه‌هاى بزرگى كه دورتادور فروشگاه نصب شده بود، برانداز كردم. خودم را تصور كردم كه در روز تولدم با لباس‌هاى جديدم كنار ليورا، جنى و مى جلوى مغازه‌ى خرازى ايستاده‌ايم. به مامانم گفتم: «اين لباس‌ها را مى‌خواهم؛ آن پيراهن خال‌خالى با كتش و آن كفش آبي پاشنه‌كوتاه را با بندهاى

«این همان چیزی است که واقعاً می‌خواهم.»

اما وقتی فروشنده داشت همه چیز را بسته‌بندی می‌کرد و ما هم می‌خواستیم پولش را بدهیم، دوباره آن احساس سراغم آمد. چادر مسافرتی دقیقاً همان هدیه‌ای نبود که بخواهم شیشه‌ی پول را به خاطرش خالی کنم. مامان خودش متوجه نگاه من شد و وقتی بدون اینکه خرید کرده باشیم از مغازه بیرون آمدیم از رفتار من خنده‌اش گرفته بود.

کمی دورتر چشمم به چادر مسافرتی قرمز پشت ویتترین خورد. کنار آن هم یک کیسه‌ی خواب آبی و یک کوله‌پشتی پُر جیب گذاشته بودند. کیسه‌ی خواب را هم پهن کرده بودند و انگار برای شب آماده بود. در را باز کردم و مامانم هم پشت سر من وارد مغازه شد. داشتم فکر می‌کردم، "اگر با ماشین خاله آیدا و عمو سندی به گردش برویم، چقدر خوش می‌گذرد. لیورا و جنی و می، هم حتماً می‌آیند. هر چیزی هم که لازم داشته باشیم توی کوله‌پشتی می‌گذارم. کنار دریاچه چادر می‌زنیم و همه کنار هم توی چادر می‌خوابیم." به مامانم گفتم:

خانم ژوزفین، صاحب رستوران، خودش کیک و بستنی ما را آورد. او آهنگ مورد علاقه ام را هم پخش کرد و گفت: «برای تولدی که در راه است، تولدت مبارک و امیدوارم سال‌های سال زنده باشی.» پس از آن احساس کردم که حالم بهتر شده و آماده بودم که مغازه‌های بیشتری را ببینم. اما خیلی دیر شده بود. کم‌کم ستاره‌ها توی آسمان پیدا شدند. مامانم گفت: «زود باش روزا، یک آرزو کن.»

اما خودم گریه‌ام گرفته بود: «اگر اصلاً نتوانم تصمیم بگیرم چی؟ اگر نتوانم هدیه‌ی تولدم را انتخاب کنم چی؟ اگر تولد سال بعد هم بیاید و باز هم من نتوانم تصمیم بگیرم چی؟» مامان اشک‌هایم را پاک کرد و گفت: «نگران نباش، هنوز تا تولدت چند روز مانده. بیا به رستوران نیلگون برویم و چیزی بخوریم تا تو یک‌کم بیشتر به هدیه‌ات فکر کنی.»

گوشه‌ی خیابان ایستاده بودیم و یک نفر زیر تیر چراغ برق ساز می‌زد. از مامانم پرسیدم: «اسم این ساز چیه؟» او جواب داد: «آکاردئون. آن یکی مامان بزرگت هم قبلاً یک ساز مثل همین داشت. توی جشن‌ها آکاردئون می‌زد. یادم می‌آید که همه می‌گفتند او حتی می‌تواند میزو صندلی‌ها را هم به رقص درآورد.»

من زیر لب زمزمه کردم:
 «ستاره‌ی نورانی، ستاره‌ی روشن
 اولین ستاره‌ای که امشب دیدم
 آرزو می‌کنم بتوانم
 به آرزویی که امشب دارم برسم.»
 اما من فقط می‌توانستم آرزو کنم که یک آرزو داشته باشم. درست در
 همان لحظه صدای موسیقی را شنیدم.

روز تولدم همراه مامان بزرگ، خاله آیدا و عمو سندی پولها را برداشتیم و به مغازه‌ی سازفروشی رفتیم. مامان هم زودتر از ما به مغازه رفته بود. مغازه پر از آکاردئون‌های بزرگ بود. اما خیلی گران بودند. خانم فروشنده گفت: «این یکی مناسب یک نوازنده‌ی تازه‌کار است، نظرت چیه؟» و یک آکاردئون کاملاً اندازه‌ی من، نشان داد. وقتی با آن شروع به نواختن کرد، همان صدایی را شنیدم که جلوی رستوران شنیده بودم. ما خیلی خوش شانس بودیم؛ چون آن آکاردئون کوچک، نبود و می‌توانستیم آن را با قیمت کمتری بخریم. اما باز هم مجبور

در راه برگشت به خانه، مدام توی این فکر بودم که دارم ساز می‌زنم و صدلی‌ها دورم می‌رقصند. می‌توانستم لیورا، جنی و می را هم ببینم که شاد و خوشحال‌اند. خودم را در جشن‌ها و مهمانی‌ها می‌دیدم. بعد در خیالم، خودم را روی پله‌های پشت‌خانه در حال ساززدن تصور کردم.

صبح روز بعد کاملاً مطمئن بودم که انتخابم درست بوده. از لای در می توانستم مبلمان را ببینم. می توانستم شیشه ی پول بزرگمان را ببینم که تنها یک سکه برای خوش شانسی توی آن بود. مامان و مامان بزرگ هم داشتند توی آشپزخانه صبحانه را آماده می کردند.

شدیم همه ی پول های توی شیشه را بدهیم و البته کمی هم از پول توی کیف خاله آیدا را. عمو سندی هم قول داد که هر هفته هزینه ی کلاس های آکاردئونم را بدهد. دیگر این بار اصلاً نمی خواستم نظرم را عوض کنم.

و درست کنار تختم، آکاردئون خودم منتظرم بود که با آن آهنگ‌های
زیبایی بنوازم.

۱۱ دوره
ناشر نمونه
کشور
سال های
۷۴.۷۲
۷۹.۷۸
۸۴.۸۳
۹۱.۸۸
۹۵ و ۹۶
۱۳۹۶

ناشر برگزیده ۶ دوره

در جشنواره کتاب های آموزشی رشد
(آموزش و پرورش)

اگر شما یک قلک شیشه ای بزرگ داشته باشید و سکه ها و پول هایی را که با زحمت به دست آورده اید، توی آن بریزید، وقتی قلک پر شد، دوست دارید آن همه پول را برای خرید چه چیزی خرج کنید؟ چه چیزی بیشتر از همه برای شما ارزشمند و فوق العاده است که حاضرید به خاطر آن قلکتان بشکنید؟ آیا برایتان پیش آمده موقع خرید چیزی احساس کنید ارزش پول شما بیشتر از آن است و از خریدش منصرف شوید؟
روزا برای اینکه بهترین خرید را داشته باشد، همواره در آخرین لحظه یک بار دیگر به انتخاب خود فکر می کند تا بتواند با دست رنج خانواده بهترین هدیه را برای خود بخرد. هدیه ای که ارزش آن سکه ها، پول ها و زحمت ها را داشته باشد.

جایگاه کتاب در استاندارد آموزش سواد مالی

تصمیم گیری مالی

انتخاب

مدیریت ریسک و بیمه

سرمایه گذاری

کاربایی و درآمد

اعتبار و بدهی

خرج و پس انداز

مفهوم پس انداز

آکادمی
هوش مالی

نسبت طلایی زندگی

www.fintelligence.ir

کتاب های کا بنفته

واحد کودک و خردسال

موسسه انتشارات قدیانی

www.ghadyani.org

تلفن: ۰۲۱-۶۶۴۰۴۴۱۰

ISBN: 978-600-08-0849-5

9 786000 808495

